AM FOST ZEU

OVIDIU ŞERB

Am fost zeu. O afirmaţie greu de crezut ca să nu zic altfel, mai ales pentru cine m-ar putea vedea acum încovrigat pe fotoliu şi zvîrcolindu-mă de durere. Un cuţit bine ascuţit îşi face de cap prin stomacul meu istovit de miile de pastile nutritive pe care le-am înghiţit în ultimii ani. De cîtăva vreme crizele au început să se întețească şi tare mă tem că mă paşte un ulcer perforat. Ar fi culmea să mor atît de stupid, acum cînd mai avem mai puţin de o jumătate de an pînă la Terra. Dacă Iars ar fi aici, ar şti el ce să-mi facă. M-ar studia cu instrumentele lui sofisticate şi cu siguranţă m-ar pune pe picioare în două zile. Însă Iars – medicul nu mai este şi ca întotdeauna cînd îmi aduc aminte de asta, dinţii mi se strîng într-un scrîşnet de furie, iar mîna se încleştează reflex pe patul armei, de care nu mă despart nici în somn.

Aici în cabina de comandă a navei, încuiat pe dinăuntru şi într-o veghe permanentă, mi-am petrecut ultimii trei ani şi jumătate din viaţă. Nici nu e de mirare că am făcut ulcer. Hrana s-a rezumat, în exclusivitate, la cîteva pastile de zi, iar teama continuă de a nu fi surprins de atacul celorlalţi mi-a slăbit nervii pînă în pragul nebuniei, pe care poate că l-am şi trecut. Nu mai sînt în stare să-mi dau seama.

Cred că şi ceilalţi au aceleaşi probleme, deşi lor ar trebui să le fie mai uşor. Ei sînt doi şi tot foşti zei, ca şi mine. În afară de cabina de comandă, cele două coridoare de acces şi alte două mici încăperi, restul navei e în mîinile lor.

Spess şi Clyn mă pîndesc şi ei din sala maşinilor în care s-au încuiat încă de la plecarea de pe Alfa, acum patruzeci de luni. Ciudat e că, deşi nu i-am mai văzut de atîta vreme, le-am simţit mereu prezenţa, urmărindu-le continuu mişcările cu ajutorul senzorilor cu care mi-am delimitat domeniul.

Ca să nu mint, trebuie să spun că i-am mai văzut o dată de la plecare. Pe atunci erau trei. Era şi bruta de Kors cu ei. L-am ucis chiar în clipa în care a ridicat arma către mine. Apoi, am profitat de panica celorlalţi şi m-am rostogolit în viteză pînă la cabina de comandă. Am avut noroc. Uşa grea pe care am închis-o cu spatele s-a încins sub focul concentrat al declanşatoare-

lor termice.

Nici atunci şi nici mai tîrziu nu am simţit vreo umbră de regret pentru moartea lui Kors. O merita cu prisosinţă. El l-a asasinat cu sînge rece pe Iars, care nici măcar nu era înarmat. Dar asta s-a petrecut cu mult timp înainte, pe Alfa. Şi ce frumos începuse totul, acum opt ani. Ne îmbarcasem toţi cinci pe o navă mică, dar rapidă, din noua generaţie, pentru o misiune îndrăzneaţă. Porneam atunci de pe Terra în ovaţiile mulţimii adunate pe cosmodrom pentru a verifica teoria statistică Seewald, conform căreia, în diferite zone ale galaxiei, afectate de un anumit raport al maselor stelare, probabilitatea existenţei vieţii este simţitor mai mare decît în alte părţi. Plecasem, deci, spre o astfel de zonă Seewald şi în ciuda vitezei fantastice de care beneficia nava noastră în comparaţie cu navele mai vechi, aveam de petrecut aproape patru ani într-un spaţiu restrîns la minimum şi cu posibilităţi reduse de comunicare cu Pămîntul.

Era pentru prima oară cînd un echipaj uman efectua un zbor atît de lung şi cu toate că făcusem în vederea zborului antrenamente serioase împotriva claustrofobiei şi plictiselii, după primii doi ani, în care fiecare şi-a epuizat resursele de sociabilitate şi altruism, au apărut între noi mici animozităţi şi chiar conflicte. Acestea, dezvoltîndu-se foarte rapid, în lipsa altor evenimente care să ne preocupe, au scindat pînă la urmă grupul nostru şi aşa destul de restrîns. De o parte Spess, Clyn şi Kors pe care i-au apropiat înclinaţiile comune spre duritate şi indiferenţă, iar de cealaltă Iars şi cu mine. Înclin să cred că lungile dialoguri purtate de noi în minusculul său cabinet erau mult mai puţin dăunătoare atmosferei de la bord decît jocurile de noroc cu care îşi umpleau timpul ceilalţi.

Din fericire, lucrurile n-au mers mai departe şi în ciuda antipatiei crescînde pe care o resimţeam unii faţă de ceilalţi, la sosirea în zona Seewald se mai putea încă vorbi de un echipaj capabil să-şi îndeplinească misiunea.

Ne-am apucat de lucru cu febrilitate, grăbindu-ne să descărcăm energiile acumulate în nervii supratensionaţi de lunga şi plictisitoarea călătorie. Eram atît de bucuroşi că aveam din nou de lucru încît eram dispuşi să trecem peste neînţelegerile care ne despărţeau. Şi chiar am reuşit. Astfel încît, atunci cînd Clyn ne-a anunţat radios că pe una din planetele sistemului descoperise prin telescop existenţa unui ocean planetar, ne-am îmbrăţişat cu toţii, fericiţi ca nişte copii.

Suferinţele pe care le îndurasem în cele patruzeci de luni de călătorie căpătaseră brusc sens. Efortul nostru nu fusese zadarnic. Cred că dacă

atunci, la capătul drumului, am fi găsit doar o mînă de planete pustii, conflictul care ne ţine acum, pe cei care am mai rămas, izolaţi unii de alţii şi în stare de a ne ucide cu sînge rece, ar fi izbucnit neîntîrziat. Într-un fel, mă gîndesc că ar fi fost mai bine ca lucrurile să se întîmple aşa. Am fi scutit de confuzii şi suferinţă populaţia naivă şi plăpîndă a planetei.

Pe scurt, am descins pe Alfa şi încă din clipa în care am păşit în afara navei ne-am putut convinge de corectitudinea teoriei lui Seewald. Şi încă cum!

Eram înconjuraţi de o masă compactă de trupuri nefiresc de firave şi albastre, pe care se sprijineau cu graţie nişte capete ciudate, prelungi şi terminate în sus cu un ţugui bont. Stăteau cu toţii nemişcaţi ca nişte statui şi dacă n-ar fi fost ochii mari care ne fixau curioşi, am fi crezut că fac parte din regnul vegetal, mai ales că partea de jos a trupului părea să crească direct din solul planetei.

La vederea mulţimii împietrite, care ne urmărea în tăcere – pe atunci încă nu ştiam că sînt cu de săvîrşire muţi, orificiul de sub ochii rotunzi servind exclusiv ingerării hranei – idiotul de Kors a pus mîna pe armă şi fără intervenţia promptă a lui Clyn, primul contact al umanităţii cu o formă de viaţă extraterestră ar fi început cu un măcel.

După cîteva momente de stinghereală cauzate de gestul necugetat al lui Kors, Spess a făcut cu precauţie cîţiva paşi către cercul mut al alfienilor şi ridicînd mîna într-un gest de salut a rostit un mic discurs din care reieşea că noi sîntem nişte băieţi de treabă şi că am venit de pe îndepărtata Terra să le aducem salutul umanităţii.

Judecînd acum, la rece, nu pot să nu remarc cît de grotesc trebuie să fi arătat Spess rostindu-şi cu patos discursul, într-o engleză de salon în faţa rîndurilor tăcute de capete ţuguiate. Pentru a nu mă îndepărta de adevăr, trebuie însă să mărturisesc că atunci, dintre noi toţi, Spess a dovedit cea mai multă prezenţă de spirit, iar discursul lui grotesc a constituit, totuşi, primul pas în direcţia stabilirii unei legături.

Acţiunea lui a stîrnit în rîndurile alfienilor un freamăt de trupuri azurii şi după cîteva clipe unul din ei a înaintat către Spess lunecînd lin pe solul neted. Era gol ca toţi ceilalţi şi cam de aceeaşi înălţime cu Spess, însă părea mult mai mic decît el datorită subţirimii trupului şi mîinilor. S-a oprit la cîţiva paşi şi privindu-ne cu ochii lui mari a început să gesticuleze rapid cu braţele lungi şi subţiri. După ce a dat din mîini cu violenţă cîtăva vreme, s-a oprit arătîndu-ne printr-un gest foarte clar că doreşte să îl urmăm. Consultîndu-ne scurt din priviri am hotărît să-l lăsăm pe Kors la navă şi am

pornit încet în spatele alfianului urmaţi în tăcere de mulţimea care ne întîmpinase.

Coborînd pe o cărare îngustă şi şerpuită panta unei văi adînci, prin fundul căreia îşi croia drum un pîrîu, am ajuns destul de repede la o mică aşezare. Era destul de modestă, cu nişte construcţii primitive, dispuse circular în jurul unei mici pieţe şi ridicate din bolovani de rîu îngrămădiţi în neorînduială, acoperite cu bîrne tăiate probabil din lemnul copacilor firavi ce populau versanţii văii.

În centrul micului sat însoţitorii noştri s-au oprit făcînd din nou cerc în jurul nostru. Am aşteptat cîteva clipe nedumeriţi pînă cînd, dintr-una din clădirile ce înconjurau piaţa, a ieşit şi s-a îndreptat către noi un personaj care se deosebea întrucîtva de alfienii întîlniţi pînă atunci. Era şi el lipsit de veşminte, însă avea ţuguiul înfăşurat în ceva ce ar fi putut fi o pînză. Ţinuta demnă şi încetineala aproape maiestuoasă a mişcărilor trădau autoritatea de care se bucura individul în faţa celorlalţi. S-a oprit şi ne-a privit îndelung, apoi a început să gesticuleze. Era o diferenţă izbitoare între graţia şi siguranţa mişcărilor căpeteniei şi gesturile repezite şi confuze cu care ne întîmpinase „interlocutorul" lui Spess. Semnele pe care le făcea erau atît de expresive încît la încheierea scurtului discurs am avut senzaţia că înţelesesem aproape totul. Era în linii mari un discurs de bun venit, ponderat dar prietenos şi încheiat cu invitaţia de a pătrunde în clădirea din care ieşise vorbitorul.

Ne-am îndreptat cu toţii într-acolo însă, în clipa în care încercam să ne strecurăm prin deschizătura îngustă şi neregulată, Clyn s-a dezechilibrat şi încercînd să se sprijine a provocat surparea unei întregi aripi a clădirii. Bolovanii din care era ridicată nu fuseseră îmbinaţi între ei cu nimic, erau pur şi simplu îngrămădiţi unii peste alţii, încît era de mirare că nu se surpaseră sub greutatea grinzi lor de lemn.

Speriaţi de prăbuşirea zidului, alfienii se retrăseseră cu cîţiva metri înapoi şi pînă şi căpetenia ne privea cu nelinişte. Cu o prezenţă de spirit remarcabilă, Iars s-a aplecat şi a început să adune bolovanii împrăştiaţi. Imediat, i-am urmat şi noi exemplul şi în cîteva minute, folosindu-ne de declanşatoare pentru a topi local piatra, am refăcut zidul surpat. Cu cîteva focuri razante, opera de reconstrucţie a fost desăvîrşită sub privirile acum uluite ale alfienilor. Primul care şi-a revenit a fost tot căpetenia şi a fost rîndul nostru să fim surprinşi cînd l-am văzut trîntindu-se cu faţa la pămînt în faţa noastră, urmat fiind îndată de mulţimea mută care se apropiase din nou. După momente penibile în care priveam stingheriţi masa de trupuri

azurii prosternate în faţa noastră, căpetenia s-a ridicat şi retrăgîndu-se cu faţa spre noi prin deschizătură ne-a făcut semn să intrăm.

Interiorul, la fel de modest ca şi exteriorul era luminat slab de nişte sfere fosforescente aşezate într-un fel de farfurii. Cîteva lespezi cioplite, ceva mai mari şi două trei obiecte de lemn cu destinaţie necunoscută alcătuiau mobilierul unicei încăperi. În afară de acestea, într-unul din colţuri, am observat, după ce m-am obişnuit cu semiîntunericul, o statuie. Da, era o statuie, probabil din lemn şi lucrată cu o măiestrie remarcabilă. Reprezenta un alfian în mărime naturală şi dacă ochii nu i-ar fi fost imobili aş fi putut crede că e viu.

La invitaţia respectuoasă a gazdei, care era vizibil tulburată, ne-am aşezat care cum pe laviţele joase de piatră. Cei cîţiva alfieni care ne însoţiseră în încăpere aşteptau temători, urmărindu-ne cu ochi neliniştiţi.

Pînă atunci lucrurile merseseră destul de mulţumitor şi pînă şi incidentul cu zidul trecuse cu bine. Ah, dacă Spess nu şi-ar fi dat în petic tocmai atunci!

S-a ridicat alene şi pe chipul lui se putea citi superioritatea dispreţuitoare pe care şi-o asumase deja asupra fragililor alfieni. Le-a făcut un semn hotărît, aproape poruncitor să se aşeze, apoi, fiindcă alfienii nu au dat curs gestului său, probabil neînţelegîndu-l, a făcut un lucru îngrozitor.

A tras cu declanşatorul făcînd o gaură în pămîntul bătătorit, chiar în faţa căpeteniei. Acesta îngrozit s-a prăbuşit cu faţa la pămînt trăgîndu-i cu sine şi pe ceilalţi. Cred că atunci l-am urît pentru prima oară pe Spess. Gestul îngrozitor de stupid m-a uluit şi oripilat deopotrivă. Nu eram capabil să-l înţeleg. Nici acum nu reuşesc să descopăr ce l-a determinat să acţioneze astfel. Probabil vreo genă, transmisă peste generaţii de la vreun strămoş războinic şi încrezut, izbucnise pe fondul tensiunii nervoase la care fusese supus în lunga noastră călătorie, sau poate că Spess înnebunise.

Înainte de a apuca să-i reproşăm gestul, a izbucnit într-un rîs nervos, urmat imediat de hohotele lui Clyn. L-am privit contrariat pe Iars care părea la fel de uluit şi atunci am simţit că noi doi nu vom putea niciodată să fim de aceeaşi parte cu Spess şi ai lui.

Într-o singură clipă, prin gestul său necugetat, Spess a reuşit să compromită primul contact cu alfienii şi să determine scindarea definitivă a echipajului. Dialogul între cele două lumi a fost întrerupt cu brutalitate înainte chiar de a începe, aşa că nu am mai zăbovit mult în clădire, iar la plecare, alfienii ne-au însoţit păstrînd de astă dată o distanţă apreciabilă faţă de noi.

Odată ajunşi la navă, vechile certuri au izbucnit din nou şi după ore

îndelungate în care numai că nu ne-am bătut, ne-am retras fiecare în cabina lui fără să fi ajuns la vreun rezultat.

În zilele următoare, singura activitate pe care am făcut-o laolaltă a fost mutarea navei pe malul înalt al văii care domina satul. În restul timpului umblam însoţit numai de Iars, evitînd pe cît posibil să întîlnim grupul lui Spess. Atunci cînd totuşi îi întîlneam, ne îngrozeam la vederea schimbării pe care o suferise faţa lui Spess. Slăbise mult în cîteva zile, iar ochii adînciţi în orbite scînteiau ameninţător ori de cîte ori ne vedeau. Clyn şi Kors îl urmau peste tot ca două umbre. La trecerea lor alfienii făceau automat gestul prosternării pentru a nu stîrni mînia zeului neîndurător. Singurul care avea acces în celula din panouri de titan pe care şi-o ridicaseră în centrul satului era căpetenia.

Din cauza groazei pe care le-o vîrîse în bietele suflete încă necoapte, alfienii, care sesizaseră ruptura, evitau să intre în contact cu noi. Nu ne refuzau în mod explicit, la urma urmelor făceam şi noi parte din tagma zeilor atotputernici, însă niciodată nu am reuşit să-i convingem să renunţe la prosternare măcar în faţa noastră. Singurul lucru bun, zic eu, pe care l-am dus la bun sfîrşit, a fost reconstrucţia bîrloagelor, care ne-a adus o undă de simpatie în ochii lor mari, dar atît. Teama de declanşatoarele celor trei era atît de mare încît nu cutezau să-şi arate recunoştinţa pe care le-o citeam în priviri.

Lucrurile au mers apoi din ce în ce mai rău. Cei trei descreieraţi, cuprinşi de beţia puterii, i-au obligat pe alfieni, sub ameninţarea declanşatoarelor, să transforme actul prosternării într-un adevărat ritual. La începutul fiecărei noi zile întreaga suflare a satului se aduna în faţa adăpostului şi în frunte cu căpetenia se aruncau la pămînt aşteptînd umiliţi şi înfricoşaţi pînă cînd Spess cu un gest teatral le permitea să se ridice.

Împreună cu Iars urmăream aceste incredibile scene ascunşi prin cîte o casă sau de la înălţimea malului văii. Îi uram cu atîta patimă pe cei trei mizerabili încît, acum cînd mi-aduc aminte nu-mi pot explica de ce nu i-am ucis chiar atunci. Ar fi fost de o mie de ori mai bine şi Iars ar fi fost acum lîngă mine în locul celor două brute care mă pîndesc din sala maşinilor.

Totuşi, limita răbdării a fost depăşită cîteva zile mai tîrziu cînd, într-o dimineaţă, în piaţa micii aşezări, a apărut o statuie lucrată cu aceeaşi graţie şi precizie pe care o remarcasem cînd intrasem în coliba căpeteniei. Statuia îl reprezenta pe Spess în mărime naturală şi sculptorul alfian prinsese cu o deosebită măiestrie expresia dură şi dispreţuitoare a ochilor pierduţi în adîncul orbitelor şi linia îngustă şi sumbră a gurii.

Chiar în momentul în care, împreună cu Iars am ieşit din navă, satul întreg era adunat în mica piaţă aşteptînd apariţia lui Spess pentru prosternare. În locul lui, din adăpost a ieşit Kors cu declanşatorul în mînă şi după ce i-a privit cu un rînjet dispreţuitor le-a făcut semn să se prosterneze în faţa idolului de lemn. Alfienii nu au înţeles sau nu au vrut să înţeleagă ordinul – ar fi fost bine să fie aşa pentru că asta ar fi însemnat că intervenţia brutală a „zeilor" nu le-a distrus complet voinţa. Ceea ce a urmat ne-a umplut de groază şi oroare pe amîndoi. Înfuriat, Kors a secerat vreo şapte, opt alfieni pînă cînd ceilalţi înnebuniţi de spaimă s-au trîntit la pămînt.

Înainte ca eu să apuc să-mi revin din tulburare, Iars a pornit-o mînios la vale. Nici măcar nu şi-a luat declanşatorul, a pornit să-i înfrunte cu mîinile goale. S-a dus de-a dreptul către Kors şi l-a lovit puternic cu pumnul în faţă doborîndu-l. Apoi, s-a întors către Spess care ieşise între timp din adăpost. A urmat probabil un violent schimb de cuvinte întrerupt brusc de fulgerul declanşatorului cu care Kors l-a răpus pe Iars. Am simţit o durere vie în piept de parcă eu aş fi primit în plin lovitura apoi, într-un moment de luciditate, mi-am dat seama că dacă nu fac imediat ceva, voi împărtăşi soarta sărmanului Iars.

Din două salturi am ajuns la navă şi odată pătruns înăuntru m-am încuiat în cabina de comandă şi am coborît cîmpul protector. În primul moment am vrut să pornesc motoarele şi să plec numaidecît, însă gîndul la suferinţele care i-ar fi aşteptat pe bieţii alfieni m-a hotărît să încerc să izbăvesc această lume pe care şi aşa întîlnirea cu oamenii o afectase destul. Am luat microfonul şi cuplînd amplificatorul le-am dat celor trei un ultimatum. Am mizat totul pe o singură carte ameninţîndu-i simplu că, dacă într-un sfert de oră nu se află pe navă, pornesc motoarele şi plec. I-am văzut sfătuindu-se cîtăva vreme, apoi pornind grăbiţi către navă. Pînă în clipa în care am deschis cîmpul de protecţie, pentru a-i lăsa să intre, m-am temut să nu cumva să se întoarcă şi pradă unui acces de demenţă să distrugă întreg satul. Cînd trapa grea s-a închis în urma lor am pornit motoarele şi le-am comunicat că dacă încearcă să se apropie de cabina de comandă am să-i ucid. De atunci au trecut trei ani şi jumătate şi n-au încercat decît o singură dată.

Un ghimpe ascuţit şi fierbinte îmi sfredeleşte din nou stomacul. De-aş mai putea răbda măcar patru luni! Să ajung teafăr pe Pămînt şi să-i predau pe cei care l-au făcut de ruşine.

Apoi pot muri împăcat.

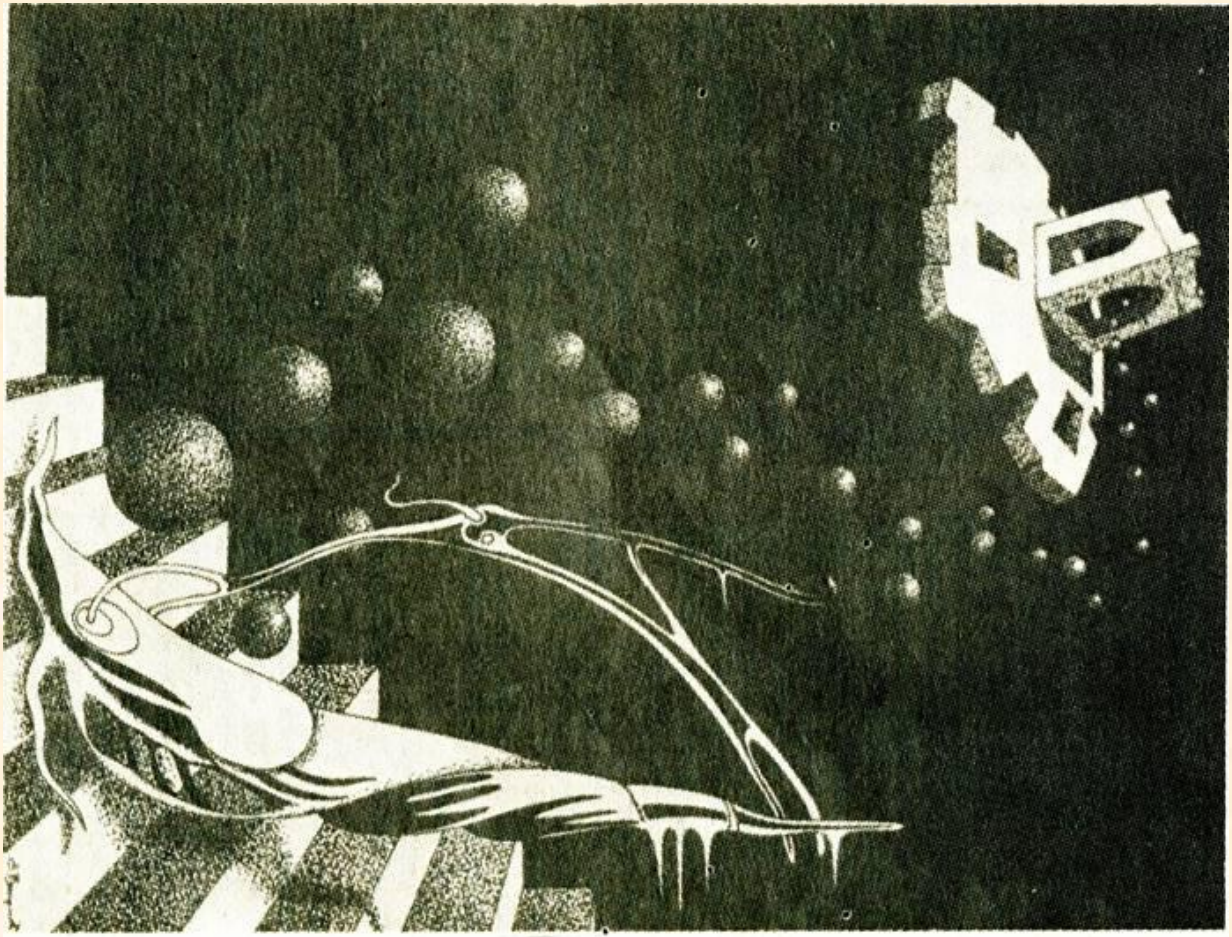

desen de EMIL BOGOȘ